

Arrest

nr. 115 074 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen en X, X, X, en X, allen van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 100 103 van 28 maart 2013 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 28 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2013 werd ingediend en aangevuld op 22.07.2013 door:

N. A., R. (RR: ...)

Geboren te Najaf op (...)1977

Wettelijk vertegenwoordigster van:

A. M., S. geboren te Bagdad op (...)1996

A. M., N. geboren te Bagdad op (...)1998

A. M., N. geboren te Bagdad op (...)2003

En meerderjarige zoon:

A. M., A. (RR: ...)

Geboren te Bagdad op (...)1994

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds mei 2012 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie alsook attesten van het inburgeringstraject en de aanmelding bij het onthaalbureau, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van attesten van het Huis van het Nederlands te Antwerpen alsook deelcertificaten van de lessen Nederlands, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, de kinderen ingeschreven zijn in de speelpleinwerking, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de jongste kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en studentenkaarten alsook schoolrapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Mevrouw N. A., R. wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende voor zichzelf en haar kinderen een asielaanvraag in op 21.05.2012, die afgesloten werd op 02.04.2013 door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 10 maanden en 12 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder wijst betrokkene op het feit dat zij en haar echtgenoot, M. A., A. R. (RR: ...), samen met de kinderen een gezinscel vormen. Er dient opgemerkt te worden dat indien betrokkene haar verblijfssituatie wenst te regulariseren op basis van de duurzame relatie die zij onderhoudt met de heer M. A. zij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de duurzame relatie zoals vermeld in art. 10bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure.

Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art. 9bis."

Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 136 205.

Op 9 september 2013 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag is nog hangende en wordt onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de sterke integratie van de verzoekende partijen, de schoolgaande kinderen, de onmogelijkheid van terugkeer naar land van herkomst en het feit dat de verzoekende partijen een gezinscel vormen met haar echtgenoot/hun vader, de heer A. R. M. A.. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich buitengewone omstandigheden. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking zal blijken dat de verwerende partij niet op redelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé ou séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag verwezen naar de sterke integratie die zij in hun relatief korte verblijf in België hebben verwezenlijkt, het feit dat de kinderen schoolgaand zijn, de onmogelijkheid terug te keren naar Irak en het gegeven dat haar echtgenoot/hun vader alhier verblijfrecht heeft.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd, doch de huidige situatie is grotendeels tijdens een periode van legaal verblijf - tijdens de asielprocedure - tot stand gekomen.

3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onjuiste, dan wel onevenredige manier heeft beoordeeld. Daarnaast is het zo dat de verwerende partij niet op alle ingeroepen buitengewone omstandigheden een antwoord formuleert in de bestreden beslissing.

3.1.

Voor wat betreft het feit dat de echtgenoot/de vader van de verzoekende partijen in België verblijfsrecht heeft, argumenteert de verwerende partij dat de verzoekende partijen de geëigende procedure overeenkomstig artikel 10bis van de Vreemdelingenwet dienen te volgen.

De verzoekende partijen dienen er echter op te wijzen dat haar echtgenoot/hun vader op heden nog niet over toereikende en stabiele inkomsten beschikt - hoewel met oog daarop intense inspanningen geleverd worden (cf. stukken die gevoegd werden aan de aanvraag), waardoor niet aan de voorwaarden van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet is voldaan.

De verzoekende partijen hebben dan ook tot op heden nog geen verzoek overeenkomstig artikel 10bis van de Vreemdelingenwet ingediend, aangezien deze procedure quasi zeker een negatief gevolg zal kennen.

Het feit dat artikel 10bis van de Vreemdelingenwet nog geen toepassing kan vinden, sluit een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen niet uit.

Het argument van de verwerende partij 'betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure' raakt kant noch wal.

Geen enkele wettelijke bepaling stelt dat artikel 10bis van de Vreemdelingenwet voorrang geniet op de procedure bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, temeer artikel 10bis van de Vreemdelingenwet nog geen toepassing kan vinden.

De gevolgtrekking van de verwerende partij "Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art. 9bis" is bijgevolg manifest onjuist.

De verzoekende partijen roepen hun familiale situatie, zijnde dat zij een gezinscel vormen met haar echtgenoot/hun vader, en het recht op gezinsleven zoals gewaarborgd door het artikel 8 E.V.R.M. in als buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij heeft nagelaten de nakende schending van artikel 8 E.V.R.M. te beoordelen. De verwerende partij heeft dan ook niet geoordeeld of het recht op gezinsleven, zoals gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M., een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad van State oordeelde voorheen dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.Dr. Étr. 1996,742, T. Vreemd. 1997, 29)

Bij de beoordeling van het ingeroepen recht op gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 E.V.R.M. als buitengewone omstandigheid, dient de verwerende partij aandacht te besteden aan de evenredigheid tussen het beoogde doel en de ongemakken waarmee de verzoekende partijen geconfronteerd zullen worden.

Omwille van het feit dat de verwerende partij het recht op gezinsleven zoals gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. niet heeft beoordeeld, heeft zij evenmin een evenredigheidsoordeel geveld.

3.2

Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de verwerende partij niet in evenredigheid staat met het beoogde doel, blijkt tevens uit het feit dat de verwerende partij impliciet in de bestreden beslissing erkent dat de sterke integratie van de verzoekende partijen bewonderenswaardig is en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.

Waarom dienen de verzoekende partijen, een vrouw met drie minderjarige kinderen en één achttienjarige zoon, naar hun land van herkomst af te reizen - of beter naar een derde land (Jordanië) af te reizen, gelet op het feit dat in Irak geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is alwaar zij hun aanvraag tot machtiging tot verblijf kunnen indienen (stuk 3) - alvorens een beslissing ten gronde te kunnen bekomen?

Er wordt van de verzoekende partijen verwacht om eerst naar Bagdad te reizen - een stad waar aanhoudend geweld heerst, cf. infra - teneinde van daaruit de nodige reisdocumenten voor een derde land, Jordanië, met oog om in de hoofdstad van dit land, Amman, een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische ambassade in te dienen.

Is het beoogde doel - het strikt volgen van de procedure, de formele stappen – evenredig met de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan - omweg via de onveilige hoofdstad van hun land van herkomst (cf stuk 5) teneinde naar een derde land, Jordanië, te gaan, alwaar zij geen familie, vrienden of kennissen hebben en alwaar de veiligheid omwille van de burgeroorlog in het buurland Syrië eveneens op de voet gevolgd dient te worden (stuk 4) en aldaar voor een onbepaalde duur te moeten verblijven in uiterst onzekere omstandigheden, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers - onveiligheid in Bagdad en heel waarschijnlijk precarie levensomstandigheden in Amman, Jordanië, tijdens de behandelingstermijn van hun visumaanvraag, en de integriteit van hun gezinsleven – het contact tussen de verzoekende partijen en haar echtgenoot/hun vader zal voor onbepaalde duur verstoord worden, zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen?

Volstaan loutere procedurele redenen om de verregaande ongemakken en de verregaande risico's in hoofde van de verzoekende partijen te verantwoorden?

In casu dient vastgesteld te worden dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

3.3

3.3.1.

Hoewel de rechten van de kinderen in de aanvraag tot machtiging tot verblijf worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid, meer bepaald de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, heeft de verwerende partij met de rechten van de kinderen geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 3 dienen bij de beslissingen van de bestuurlijke overheden de belangen van het kind de eerste overweging te vormen.

Overeenkomstig artikel 9 mogen kinderen niet gescheiden worden van hun ouders, tenzij dit in het belang van het kind zou zijn.

Het weze duidelijk dat het in het belang van de kinderen is dat zij vanuit België hun aanvraag tot machtiging tot verblijf kunnen indienen, een verzoek teneinde bij hun vader, de heer A. R. M. A., te kunnen verblijven.

In de bestreden beslissing wordt niet weerlegd dat de rechten van het kind geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dient de verwerende partij steeds een evenredigheidsoordeel te vellen.

Ook nu dient vastgesteld te worden dat het beoogde doel niet evenredig is aan de aantasting van de rechten van de kinderen. De veiligheid en de integriteit van de kinderen worden immers in het gedrang gebracht!

3.3.2.

Alle kinderen zijn schoolgaand.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit niet aanzien kan worden als buitengewone omstandigheid omdat 'betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden'. De verwerende partij stelt dat 'de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is'.

De kans dat de kinderen in hun land van herkomst niet naar school zullen kunnen gaan, heeft niets te maken met het feit dat zij gespecialiseerd onderwijs behoeven, doch wel met het feit de veiligheidssituatie in Irak dermate slecht is dat het dagelijkse leven van de Iraakse burgers verstoord is. Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen niet in Bagdad zullen kunnen blijven, doch wel zich naar Amman, Jordanië, moeten begeven teneinde aldaar bij de Belgische ambassade een visumaanvraag in te dienen.

Een kind heeft naast het recht op leven tevens het recht om zich te ontwikkelen - cf. artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag: 1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijk mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Door de kinderen naar hun land van herkomst - oorlogsgebied - terug te sturen, wordt hun leven in gevaar gebracht. Minstens zullen zij aldaar omwille van het aanhoudende geweld niet in de mogelijkheid zijn om zich verder te ontwikkelen, naar school te gaan.

Het aanhoudende geweld in Irak is een algemeen gekend gegeven. De verwerende partij dient hier dan ook rekening mee te houden!

Ook in Amman, Jordanië, is het onwaarschijnlijk dat de verzoekende partijen naar school zouden kunnen gaan. In het midden van een schooljaar een school zoeken voor vier kinderen in een stad die men niet kent, is bijzonder moeilijk, quasi onmogelijk.

De terugkeer van de verzoekende partijen naar Bagdad en vervolgens naar Amman zal een verlies van schooljaar tot gevolg hebben voor de kinderen.

Dit is geen loutere bewering. Iedere persoon met gezond verstand weet dat dit het geval zal zijn!

De onderbreking en tijdelijke stopzetting van de schoolloopbaan van de kinderen werd door de Raad van State reeds verschillende keren als buitengewone omstandigheid aanvaard.

3.4.

De argumentatie van de verwerende partij in de bestreden beslissing is onafdoende draagkrachtig om de bijzondere moeilijkheden om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst, eigen aan In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit niet aanzien kan worden als buitengewone het dossier van de verzoekende partijen, te weerleggen.

4.

De bestreden beslissing dreigt eveneens de artikelen 2 en 3 E.V.R.M. te schenden.

De veiligheidssituatie in Irak is immers uitermate slecht. Het dagelijkse leven van de Iraakse burgers wordt hierdoor negatief beïnvloed en ernstig in gevaar gebracht.

De voorbije maanden is het geweld en de terreur opnieuw toegenomen. Duizenden burgers werden gedood dan wel ernstig gewond.

Een aantal persberichten van de afgelopen anderhalve maand aan deze aanvraag toegevoegd onder stuk 5, waarin onder meer het volgende werd vermeld:

"Bij een reeks aanslagen met bomauto's zijn zaterdagavond in verschil/ende Iraakse steden zeker zestig mensen om het leven gekomen. Bijna tweehonderd anderen raakten gewond. Het gaat om het bloedigste offensief sinds het begin van de ramadan.

(...)

Het geweld in Irak is de voorbije maanden weer sterk toegenomen, na een periode van relatieve rust sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen eind 2011. De soennitische minderheid in het land is ontevreden over het sjiitische bestuur.

Daarnaast zijn er nog de spanningen door de oorlog in buurland Syrië. Op één maand kwamen er al meer dan 500 mensen om bij aanslagen. Sinds begin dit jaar ligt het aantal dodelijke slachtoffers op minstens 2.000."

('Zeker zestig doden in Irak, bloedigste aanslag sinds begin ramadan', De Standaard, dd. 21 juli 2013)

"... Sinds begin juli zijn al 760 personen om het leven gekomen bij geweld in Irak, sinds het begin van het jaar vielen al 3.000 doden."

('Golf van aanslagen maakt 62 doden in Bagdad', De Standaard, dd. 29 juli 2013)

"De terreur in Irak heeft een nieuw hoogtepunt bereikt. Nooit werden de voorbije vijf jaar meer mensen gedood door terreuraanslagen dan gedurende de voorbije maand.

Tijdens de maand juli eisten de veelvuldige aanslagen ruim 3.000 slachtoffers.

1.057 Irakezen kwamen om het leven, 2.326 mensen raakten gewond. De cijfers zijn afkomstig van de Verenigde Naties."

('Juli was dodelijkste maand in vijf jaar in Irak', De Standaard, dd. 1 augustus 2013)

"De Iraakse hoofdstad Bagdad is zaterdag opgeschrikt door een reeks bomaanslagen, tijdens de festiviteiten waarin moslims het einde van de ramadan vieren. Bij de aanslag vielen minstens 50 doden en 140 gewonden. Dat brengt het dodental in Irak deze maand alleen al op meer dan 650 slachtoffers.

... Er werden bommen gegooid op minstens zeven verschillende locaties waaronder druk bevolkte supermarkten en horecazaken.

De aanslagen maken van deze ramadanmaand de dodelijkste in zes jaar tijd in Irak.

Het dodental voor 2013 in Irak is ondertussen de 4.000 mensen voorbij, met 9.865 gewonden daarbovenop."

('Irak heeft de dodelijkste ramadan in zes jaar achter de rug', De Standaard, dd. 10 augustus 2013)

"... De Verenigde Naties telden meer dan 1.000 doden in juli, de ergste maandbalans in zes jaar."

('Al Qaeda eist aanslagenreeks Irak op', De Standaard, dd. 12 augustus 2013)

"In de Iraakse hoofdstad Bagdad zijn weer minsten 14 mensen gedood door aanslagen met autobommen. Meer dan tachtig mensen raakten gewond "

('Autobommen maken 14 doden in Irak', De Standaard, dd. 15 augustus 2013)

"Een zelfmoordaanslag op een militaire basis in Irak heeft minstens veertien levens gekost, volgens de Iraakse politie. "

('Zelfmoordaanslag Irak: 14 doden', De Standaard, dd. 22 augustus 2013)

"In Irak zijn zondag 48 mensen omgekomen bij aanslagen in Bagdad en in steden in het noorden van het land Het geweld in Irak bereikt dit jaar het hoogste niveau in bijna vijf jaar.

(...) Irak beleeft het bloedigste jaar sinds 2008, met 3.600 slachtoffers door geweld sinds begin dit jaar. "

('Aanslagen in Irak kosten 48 mensen het leven', De Standaard, dd. 26 augustus 2013)

"Een reeks bommen, die gelijktijdig lijken ontploft te zijn, hebben minstens 50 mensen gedood, en 150 gewonden. De bommen gingen af in verschil/ende wijken en voorsteden van Bagdad."

('Zeker 50 doden bij bomaanslagen in Bagdad', De Standaard, dd. 28 augustus 2013)

"In Irak heeft het aanhoudende geweld in augustus meer dan 800 doden geëist. Dat hebben de Verenigde Naties meegedeeld. De grote dodentol doet de VN vrezen voor een terugkeer naar de donkerste dagen van het conflict in 2006 en 2007.

Met 804 dodelijke slachtoffers ligt de tol lager dan in juli, toen er ruim duizend mensen sneuvelden. Maar de cijfers voor augustus bevestigen niettemin dat het opnieuw bergaf gaat met de veiligheid in Irak.

'De impact van het geweld op burgers is bijzonder hoog, met bijna 5.000 gedode burgers en 12.000 gewonden sinds het begin van dit jaar', waarschuwde Jacqueline Badcock, de adjunct van de speciale gezant van de VN in Irak.... "

('Geweld in Irak eist meer dan 800 doden in augustus', De Standaard, dd. 1 september 2013)

"bij een reeks bomaanslagen in Bagdad zijn dinsdag minstens 40 doden gevallen en zeker 100 mensen verwond, toen de springtuigen kort na elkaar in verschil/ende wijken van de Iraakse hoofdstad explodeerden.... "

('Veertig doden bij bomaanslagen in Bagdad', De Standaard, dd. 3 september 2013)

Dat de veiligheidssituatie in Irak, met een grote impact op de burgerbevolking, uitermate ongunstig is, kan aldus niet betwist worden.

Gelet op deze dermate slechte veiligheidssituatie kan van de verzoekende partijen niet verwacht worden dat zij opnieuw naar Irak reizen, teneinde van daaruit de nodige stappen te ondernemen om hun aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen indienen.

De veiligheidssituatie in Irak is een algemeen gekend gegeven. Dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd in de aanvraag tot machtiging tot verblijf neemt niet weg dat de verwerende partij met deze omstandigheden rekening dient te houden.

Het argument van de verwerende partij 'de loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden' is laconiek en getuigt van weinig doortastendheid en inlevingsvermogen.

5.

Het beleid van de verwerende partij voor wat betreft de aanvragen tot machtiging tot verblijf is een negatief beleid die het humanitaire karakter van de aanvraag uit het oog verliest.

Een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een humanitaire regularisatieaanvraag (d. vermelding op de website van de verwerende partij, 'de machtiging tot verblijf om humanitaire redenen')

Deze aanvragen dienen dan ook op een humanitaire manier beoordeeld te worden.

Zoals uit voorgaande argumentatie duidelijk blijkt ontbreekt het de bestreden beslissing aan humaniteit.

Is het menswaardig om een vrouw met vier kinderen terug te sturen naar hun land van herkomst, alwaar dagelijks bommen ontploffen en burgerslachtoffers vallen, om van daaruit verder te reizen naar een derde land waar zij niets of niemand kennen en alwaar zij voor onbepaalde duur in precarie levensomstandigheden zullen moeten verblijven, hoewel haar echtgenoot/hun vader reeds verblijfsrecht heeft in België en hoewel de verzoekende partijen een bewonderenswaardig parcours voor wat betreft integratie heeft afgelegd (zo is de kennis van de Nederlandse taal van de meerderjarige zoon bovengemiddeld).

De verwerende partij slaat te bal mis.

Schoolgaande kinderen met een sterke integratie afwijzen en terugsturen naar oorlogsgebied is inhumaan en onaanvaardbaar."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet volstaan.

De Raad besluit dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers betogen dat zij weldegelijk voldoende elementen hebben aangehaald waardoor er sprake is van buitengewone omstandigheden, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Het bestuur heeft een ruime appreciatiemarge bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen vooreerst op het feit dat verzoeksters echtgenoot en vader van de kinderen, verblijfsrecht heeft in België op grond van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder hieromtrent het volgende: *“Verder wijst betrokkene op het feit dat zij en haar echtgenoot, M. A., A. R. (RR: ...), samen met de kinderen een gezinscel vormen. Er dient opgemerkt te worden dat indien betrokkene haar verblijfssituatie wenst te regulariseren op basis van de duurzame relatie die zij onderhoudt met de heer M. A. zij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de duurzame relatie zoals vermeld in art. 10bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art. 9bis.”*

Verzoekers betogen dat zij en haar minderjarige kinderen geen beroep kunnen doen op artikel 10bis van de vreemdelingenwet aangezien haar echtgenoot op heden niet over toereikende en stabiele inkomsten beschikt.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog voorziet de vreemdelingenwet onder bepaalde voorwaarden in een vrijstelling van de voorwaarden voor gezinshereniging, met name de voorwaarden van bestaansmiddelen, huisvesting en ziekteverzekering. Deze uitzondering slaat op familieleden van een erkend vluchteling of houder van de subsidiaire beschermingsstatus (zie artikel 10, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet en GWH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.15.3 en 15.6). Gelet op de wettelijke

procedures die openstaan voor verzoekers en de minderjarige kinderen en waarvan zij gebruik kunnen maken om hun gezinsleven te handhaven, is het oordeel van verweerder om de familiale situatie niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder heeft nagelaten de nakende schending van artikel 8 van het EVRM te beoordelen. Verweerder heeft wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven zoals aangehaald in de aanvraag. De Raad herhaalt dat verweerder in dit verband heeft gewezen op de geëigende procedure die zij hiertoe dienen te volgen om hun verblijfsrecht op grond van hun duurzame relatie zoals vermeld in artikel 10bis van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Verzoekers laten evenwel na de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met deze procedure. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor verzoekers kan in dit geval bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers' recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekers dienen eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hen openstaan vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om hun recht op een gezinsleven te beschermen. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de verwijdering van het grondgebied van hetzij verzoekers hetzij de minderjarige kinderen niet aan de orde is waardoor er evenmin sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In de mate verzoekers van mening lijken te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening zijn dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, merkt de Raad op dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoekers aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Verzoekers menen dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden nu zij om loutere procedurele redenen worden gedwongen om af te reizen naar Bagdad – een stad waar aanhoudend geweld heerst – en vervolgens naar Jordanië – omdat in Irak geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is alwaar zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf kunnen indienen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers pas voor het eerst in het kader van huidig beroep aanvoeren dat in het land van herkomst, zijnde Irak, geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is die de bevoegdheid heeft een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden af te leveren en dat dit een buitengewone omstandigheid is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Zoals reeds gesteld, kwam het aan verzoekster toe om in haar aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden haar verhinderden om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en hiertoe de nodige stavingstukken aan te brengen. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoekster zelf niet nuttig genoeg achtte om op te nemen in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd.

Wat betreft de terugkeer naar hun land van herkomst dat volgens hen "*verregaande ongemakken en verregaande risico's*" meebrengt, motiveert verweerder dienaangaande dat zij geen bewijzen voorleggen die hun bewering dat zij onmogelijk kunnen terugkeren, kunnen staven. In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier oordeelt verweerder op kennelijk redelijke wijze dat de loutere vermelding dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Daargelaten of de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde of niet, hebben verzoekers zich uit eigen beweging naar België begeven om een asielaanvraag in te dienen. Zij wisten dat hun verblijf in het kader van deze procedure voorlopig was en dat ze bij een negatieve beslissing het land moeten verlaten tenzij zij gebruikt maken van de geëigende procedure voor gezinshereniging met hun echtgenoot/vader. Het nadeel dat aan de kinderen zou

berokkend worden is derhalve niet het gevolg van de bestreden beslissing. Bovendien wordt niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst de kinderen het recht op onderwijs en ontwikkeling zou ontnemen, zoals verweerder in de bestreden beslissing motiveert. Het motief in de beslissing dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst is te vinden, wordt niet weerlegd.

Het betoog van verzoekers waarbij zij stellen dat zij gevaar lopen in hun thuisland en hierbij verwijzen naar de actuele nieuwsberichten over Irak en de algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak, volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen beweren dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*, niet wordt betwist door verzoekers, laat staan weerlegd.

Bovendien wijst de Raad erop dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar onontvankelijk werd verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de bestreden beslissing maken verzoekers geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden - het gebrek aan een verwijderingsmaatregel - is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Verzoekers stellen dat hun aanvraag niet op een *“humanitaire manier”* is beoordeeld. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

De Raad stelt vast, na de bespreking van dit middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN